

Rytierov posol

Rytier Digory, dobre stavaný a udržiavaný štyridsiatnik si užíval status to mocného a uznávaného muža. Patrila mu celá Rovinská Dolina aj s dedinou Rovnáky. Ľudia pracovali najmä na poliach a obrábali úrodnú zem. Všeobecne ho vnímali ako prísneho, no spravodlivého zemepána.

Hrad pána rytiera Digoryho stál na kopci priamo nad dedinou. Z okna svojej pracovne sa mu naskytl výhľad na celú svoju dolinu. Šľachtický titul ako aj rozsiahle pozemky dostal od samotného kráľa. Malo to však háčik. Každý rok musel za kráľa bojovať dva mesiace vo vojne. Taká bola daň. Našťastie k vojne nedošlo už niekoľko rokov. To sa však zmenilo dňa prvého mája, kedy z kráľovského dvora prišiel povolávací rozkaz.

Rytier Digory sedel vo svojej pracovni za stolom, v ruke držal pero a hľadel do prázdneho zvitku. Mal tam napísať akou silou prispeje k vojenskému ťaženiu. Jeho myseľ ťažili predstavy krutých bojov a srdce mu pukalo žiaľom. Nechcel poslať mužov, otcov, bratov a synov na popravu.

On sám sa ako mladý muž zúčastnil niekoľkých vojen. Bola to istá smrť. Nikto nevedel, ktorá čepel, alebo ktorý šíp sa mu stane osudným. Odmietal poslať svojich poddaných. Celkom iste musí byť aj iný spôsob, ako prispieť.

Vtedy mu to došlo. Urýchlene začal čosi písať do prázdneho zvitku.

V dedine Rovnáky sa rýchlo šírili chýry o blížiacej sa vojne. Muži sa obávali, že miestny zemepán rytier Digory ich povolá do boja. Ako sa o tom dozvedeli obyčajní poddaní? Správy prišli z okolitých dedín. Tam údajne zemepáni zvolávajú chlapov na vojenský výcvik. Tí čo odmietnu, budú popravení. Nikto však nevedel kto je nepriateľ a prečo sa ide po rokoch mieru bojovať.

Niektoré ženy preplakali celú noc. Nechceli prísť o živiteľov rodiny. Nálada v dedine bola pod psa. Ešte neprišiel žiaden povolávací rozkaz, no ľudia to aj tak brali ako samozrejmosť. Veď všetci v kráľovstve museli ísť skôr či neskôr bojovať.

Mladý muž, hladko oholený a oblečený v rovnošate hradnej stráže znudene postával pred hradnou bránou. Za opaskom mal pošvu s mečom. Jarné májové slnko mu svietilo priamo do tváre. Pozeral sa na lúky a polia, ktoré sa rozprestierali po celej doline. Dnes sa čas vliekol obzvlášť pomaly. Neustále mu okolo uší bzučali otravné muchy. Keď sa jedného dňa rozhodol vstúpiť do služieb rytiera Digoryho nečakal, že to bude tak jednotvárne. Aspoň že z platu sa dalo vyžiť a nemusel pracovať na poli ako väčšina mužov v dedine.

Pôvodne mal mať voľno, ale dostal trest za to, že sa pred pár dňami pobil s chlapmi z druhej dediny. Tak a teraz kvôli tomu musel stáť pred bránou ako kôl v plote. Od rána do zotmenia a to bez

platu za nadčas.

„Hej!“ zakričal na neho niekto. „Hej, Benno!“

Mladý strážnik sa otočil a pozrel sa cez hradnú bránu na nádvorie. Kráčal k nemu majordóm, celý naškrobený vo svojej drahej halene. Vždy sa tváril nadradene, akoby bol šľachticom a pritom pracoval len ako obyčajný správca hradu. Rytier mu dal do správy aj hradnú stráž. Robil im rozpis kto kedy slúži a dával im na výplatu zlatky.

„Čo je?“ spýtal sa ho Benno. Jednu ruku mal položenú na rukoväti meča za opaskom. Najradšej by tomu nafúkancovi poriadnu vrazil. „Čo chceš?“

„Volá ťa rytier Digory.“

„Čo? Prečo?“

„Neviem,“ odvetil majordóm. „Máš tam ísť a urýchlene.“

„Určite?“ Prišlo mu to zvláštne. Čo by od neho chcel samotný zemepán a rytier? Ved' trest za bitku už dostal. Čo nestačí, že tu musí celý deň strážiť?

„No poďme,“ súril ho majordóm. „Šup, šup.“

Benno mu venoval nevraživý pohľad. „Idem,“ odfrkol a vošiel cez bránu na hradné nádvorie.

Benno stál pred dverami pracovne hradného pána. Upravil si vlasy a potom si utiahol opasok. Pozrel sa, či má čisté topánky. Začalo mu biť srdce. Veľmi dobre vedel, že rytier Digory je prísny muž.

Zaklopal na dvere.

„Ďalej!“ ozvalo sa z druhej strany.

Mladý strážnik otvoril a vošiel do prepychovej pracovne svojho pána. Všade na poličkách, ale aj na stole a na zemi sa povalovali rôzne zlaté svietniky, nádoby a sošky, ktoré rytier Digory nazbieral počas svojich ciest do ďalekých zemí.

Teraz sedel na stolom odetý vo svojom hrdom šľachticom oblečení. Dlhé plavé vlasy nosil vždy vzorne učesané. Okolo pliec mu visel červený plášť. Práve čosi horlivo písal na kus papiera.

„Ehm,“ odkašľal si umelo mladý strážnik Benno. „Dobrý deň, pán rytier. Prišiel som na váš rozkaz.“

Rytier Digory zdvihol hlavu. „Benno, mám pre teba úlohu.“

„Ale... ved' som už dostal trest za tú bitku a...“

Digory mávol rukou. „To nikoho nezaujíma. A neskáč mi do reči.“ Položil pero na stôl. „Počul si už, že sa blíži vojna?“

„Áno, pán rytier.“

„A chceš ísť bojovať? Chceš umrieť za kráľa, ktorého si nikdy nevidel?“

Benno ostal zaskočený. To má byť nejaká skúška? „No... Ja neviem.“

„Odpovedz pravdivo.“

„Nechcem.“

„A ja tiež nechcem, aby moji poddaní išli bojovať.“

„Čo tým chcete povedať?“

„Každý zemepán obdrží kvótu. Podľa pozemkov musí poslať určitý počet mužov, zbraní a iných surovín kráľovskému vojsku.“

„Takže pôjdeme bojovať, pán rytier?“ spýtal sa Benno. Vôbec sa mu nepáčilo smerovanie rozhovoru. Patril medzi hŕstku mužov v celej doline, ktorí vedeli narábať s mečom. Keď si takto spojil súvislosti pochopil, že bude musieť narukovať do vojska.

Rytier Digory zobral papier zo stola a zamával ním. „Vieš čo je toto?“

„Nie.“

„To je zoznam vecí, ktoré som ochotný poskytnúť na vojnové účely.“

„Určite je tam aj moje meno. Rozumiem tomu. Dal ste mi prácu a dobrý plat. Vstúpim vo vašom mene do kráľovského vojska.“

„Zatiaľ to nebude potrebné, ale musíš pre mňa niečo urobiť.“

„Počúvam, pán rytier.“

„Nedám ľuďi do vojny, ale môžem poskytnúť inú pomoc. Dokážem kráľovi poslať vojnové stroje, katapulty, balisty a podobne. Ich cena je vyššia ako cena neskúseného vojaka.“

„Neviem, čo tým chcete povedať,“ reagoval Benno. Už ho začínali bolieť členky, lebo stál strnule a takmer bez pohybu.

Digory sa pohodlne oprel o operadlo stoličky, akoby bol niekde v divadle. „Musíš mi pomôcť. Si jediný v tejto doline, kto je dosť dravý. Dostaneš zoznam úloh a mapu. Pôjdeš do okolitých miest a nájdeš remeselníkov, ktorí vybudujú vojnové stroje.“

„Ja som nikdy neopustil dolinu, pán rytier.“

„A čo?“ spýtal sa ho Digory a venoval mu nevraživý pohľad. „Chceš ísť radšej bojovať? Chceš, aby muži z dediny umreli?“

„Eh... To nie. Len to nie.“

„Tak urob čo ti hovorím. Kým všetko obeháš, ja sa pokúsim kontaktovať kráľovský dvor. Musí sa nám to podariť, lebo keď nie, budeme musieť bojovať. Ty, ja a ďalší muži. Zažil som vojny a stačilo. Už nie.“ Jeho pohľad ostal prázdny. Pozeral sa do steny pred sebou, akoby tam videl celý šíry svet.

„Pán rytier, ste v poriadku?“

Digory precitol a zakýval hlavou, aby zahnal nepríjemné spomienky. „Chod' do zbrojnice. Dostaneš tam novú rovnošatu rytierskeho posla, plášť a zlaté mince. Potom si prevezmeš koňa.“

„Vykonám,“ odvetil Benno a už sa chcel zvrtnúť na päte.

„Kam ideš?“ spýtal sa ho rytier Digory. „Nezabudol si na niečo?“

„No...“

„Mapu, zoznam úloh a dokument ktorý hovorí, že si môj rytiersky posol!“ zvýšil hlas hradný pán. „Tu na stole. Pohni sa.“

Benno prešiel k stolu a vzal si ručne kreslenú mapu aj s akýmsi zvitkom, na ktorom bola šľachtická pečať.

„Spolieham na teba. Dúfam, že ma nesklameš.“

„Nie, pán rytier, nesklamem.“

„A ešte niečo.“

„Áno, počúvam, pán rytier.“

„Žiadne bitky v krčmách. Jasné? Budeš reprezentovať moje meno.“

„Rozumiem.“

Digory mávol rukou s' a by zaháňal muchu. „Odchod.“

Benno vošiel do zbrojnice na prízemí hradu plnej mečov, halapartní, sekery a iných zbraní. Tiež sa tu nachádzali regále plné oblečenia, kožených topánok, vakov a všemožných doplnkov pre hradnú stráž. Určite tu bolo mnohonásobne viac zbraní ako samotných strážnikov.

Samozrejme, že majordóm sa tam ponevierať tiež a práve z police vyberal akýsi odev.

„Konečne ideš,“ prehovoril. Volal sa Albert, ale väčšina ľudí ho volala jednoducho Alby, čo priam neznášal. Potrpel si na tom, aby ho oslovovali celým menom.

„Hej,“ odfrkol Benno.

Majordóm sa na neho pozrel. „Ben, Beny, Bony. V tejto polici máš nachystané veci.“

„Volám sa Benno,“ ohradil sa mladý strážnik. „Beny ma volajú len priatelia.“

„Ja ťa budem volať ako ja chcem a nebud' drzý, lebo keď sa vrátiš dostaneš desať nočných služieb za sebou.“

Benno začínal zúriť. „Dobre, Al, Ali, Alby.“

„Čo si to povedal?“ spravil k nemu rázny krok. „Zopakuj to.“

„Pozri sa na toto,“ odvetil Benno a spoza opasku vytasil rytiersky zvitok. „Pozri, aha. Je tam pečať. Čo sa tam píše? Že som rytierov posol. Komu sa zodpovedám ako oficiálny posol? Len pánovi rytierovi. Tak čo? Ešte si múdry?“

Majordóm Albert si prečítal obsah zvitku. Tvár mu sčervenela od jedu. „Tu máš veci. Na tejto poličke.“ Z kapsy vytiahol mešec plný zlatiek a šmaril ho na zem ako dieťa čo trucuje. „Tu máš vreckové. Zo stajne si zober koňa, ktorého chceš.“ Po týchto slovách vyšiel von zo zbrojnice sťa by tam horelo.

„Maj sa, Alby!“ zakričal za ním Benno. „Blbec jeden,“ poznamenal potom sám pre seba.

Konečne má pokoj. Teraz si mohol pozrieť svoje čisto nové veci. Prezliekol sa do peknej rovnošaty a keď sa uvidel v zrkadle, takmer onemel úžasom. Červený plášť mu dodával akúsi dávku dôležitosti. Vysoké jazdecké čižmy s opätkom držali na chodidlách lepšie ako obyčajné bagandže a k tomu ešte aj ľubozvučne klopotali s každým krokom.

Zdvihol zo zeme plný mešec a vybral sa do stajne.

V stajni páchlo suché seno a konský trus. Všade lietali otravné muchy. Aj keď sa koňom čistilo každé ráno, smrad tu ostával vždy. Prechádzal stredovou chodbou. Z boxov nazerali konské hlavy.

Benno presne vedel, ktorého tátoša si zoberie. V poslednej odstávke postával statný biely valach. Tento majestátny, poslušný a reprezentatívny kôň mu poslúži najlepšie.

Raz dva ho osedlal. Vôbec sa nebránil ako väčšina ostatných koní. Odviedol ho von pred stajňu. Ostré slnko mu zasvietilo do tváre. Prižmúril oči a už, už chcel vyskočiť do sedla, no uvedomil si, že vlastne ani nevie, kam by mal ísť.

Vybral teda zoznam úloh a začal čítať.

Jeho prvá úloha bola ísť do neďalekého mesta a osloviť remeselníkov.

Druhá úloha bola získať materiál na výrobu vojnových strojov.

No a posledná tretia úloha bola získanie licencie na výrobu a prevádzky strojov od miestneho vojnového úradu.

Na prvý pohľad mu každá z týchto vecí prišla celkom cudzia.

Vytiahol teda mapu a pozrel sa kam má ísť. Jeho prvá zástavka bola mesto Havranovo. Ležalo jeden a pol dňa ďaleko. Bude musieť prejsť celú Rovinskú dolinu, prekročiť rieku, malé pohorie a bude tam. Očividne dnes prenocuje pod hviezdami. Čo sa dalo robiť.

Odložil mapu aj zoznam do kapsy. Pohladkal koňa a prihovoril sa mu: „Čaká nás poriadna jazda. Si pripravený?“

Kôň len otočil uši ako znak toho, že ho vníma, ale viac ho zaujímal štós trávy, ktorý práve prežúval.

Benno vyskočil ladne do sedla. Upravil si pošvu s mečom, aby mu za jazdy nezavadzala.

Potom jemne štuchol päťami tátoša do boku. Ten sa pohol vpred. Jeho krok bol príjemný a ladný.

Slnko už zapadalo za neďaleké kopce. Obloha sa zafarbila do romantickej červenkastej farby. Príjemný jarný vzduch osviežil tvár i ducha. Všade sa rozprestierali len panenské zelené lúky. Rovinská dolina bola skutočne krásne miesto.

Benno si vychutnával podvečernú jazdu na koni. Nechal svoju rodnú dedinu ďaleko za sebou, dokonca sa mu stratila z dohľadu.

Nastal čas sa utáboriť na noc. Krátke stromoradie mu prišlo ako ideálne miesto.

Svojho koňa uviazal k stromu a nechal ho pásť. Sedlo a brašne hodil pod košatý dub.

Potom si sadol na zem a chrbtom sa oprel o mocný kmeň. Pozeral sa na západ slnka priamo pred sebou. Štebotaví vtáci prelietavali v korunách stromov z konára na konár.

Mladý posol Benno si uvedomil, že za celý život nikdy nestrávil čo i len jedinú noc mimo dediny, alebo hradu. Trochu sa obával svojej novej úlohy. Netušil, či ju zvládne. Až teraz na neho doľahla ťarcha udalostí. Ak zlyhá, muži z doliny budú musieť ísť do vojny. Existovali mnohé básne a piesne oslavujúce vojnových hrdinov. Benno však mal inú skúsenosť. Muži, ktorí zažili kruté boje, boli väčšinou zlomení na duši, smutní a samotárski.

Pre istotu vybral mapu, kým mu západ slnka poskytol aspoň koľko toľko svetla. Skontroloval svoju polohu. Zajtra ráno vyrazí za svitania. Doobeda by sa mal dostať k rieke no a do západu slnka by sa mohol dostať do mesta Havranovo.

Nikdy tam nebol, ale počul, že to je stredne veľké mesto s remeselnými cechmi.

Odložil mapu, rozbalil deku a ľahol si. Privrel oči a pomaly zadriemal.

Do mesta sa dostal ešte pred súmrakom. Cesta ubehla prekvapivo svižne. Svojho bieleho valacha musel nechať v stajni pred bránami. Len ťažné kone so špeciálnym povolením mohli vstúpiť dnu.

Benno obdivoval vysoké kamenné domy a dláždené ulice. Ruch toľkých ľudí ho priam rozptyľoval. Vojaci v brneniach prechádzali v skupinkách ulicami mesta. Viali za nimi zelené vlajky s erbom bieleho havrana. Celkom iste patrili k mužom, ktorých miestny zemepán a vládca zhromažďoval do blížiacej sa vojny.

Na hlavnej promenáde v samom srdci Havranova sídlili rôzne cechy. Tiež tu bolo pár hostincov a nocľahární. Benno hľadal remeselný cech inžinierov vojenského strojnictva.

Do oka mu padla drevená vývesná tabuľa s ozubeným kolesom, Prišiel teda bližšie k domu. Konečne našiel ten správny cech.

Otvoril dvere a vstúpil dnu.

Jeden by čakal dielňu plnú všemožných nástrojov, kusy dreva a piliny, ale opak bol pravdou. Na niekoľkých stoloch ležali knihy, podlaha sa zdala byť čistá a vládlo tu ticho. Skôr ten priestor pripomínal úrad, alebo menšiu čítareň v niekde v knižnici.

Jeden dobre odetý muž v stredných rokoch s čiernymi vlasmi a hustou čiernou bradou práve prechádzal pomedzi dva stoly.

„Dobrý deň,“ pozdravil sa mu Benno a zamával zvitkom. „Idem v mene rytiera Digoryho. Chceme vojnové stroje.“

„Dobrý,“ odzdravil sa bradatý muž. „Neberieme ďalšie zákazky, sme plní.“

Mladý posol a strážnik Benno onemel. Hneď prvá úloha a ani tú nedokázal splniť. Čo by mal teraz robiť? „No... ale...“ dostal zo seba napokon. „Rytier Digory zaplatí dobre. Tu je tento zvitok, aha. Som rytierov posol.“

„Ukáž sem,“ bradatý muž schmatol zvitok a rozvinul ho. „Dobre, je tu pečať. Povoľenie konať v mene šľachtica je pravé.“

„Takže budete pre nás pracovať?“

„Ach, chlapče, obávam sa, že nie,“ vrátil mu zvitok.

„Prečo nie?“ spýtal sa Benno ako odložil papier do kapsy. „Môžem hovoriť so šéfom?“

„Ja som šéf,“ odpovedal bradatý muž. „Som veľmajster remeselného cechu inžinierov vojenského strojnictva. Volám sa Šaho.“

„A ja som rytierov posol. Volám sa Benno. Teší ma.“

„Tak ako som už povedal. Máme toho veľa. Neberieme ďalšie zákazky. Ak si si nevšimol, ide vojna. Tam sú dvere, dovidenia.“

„Počkať!“ zvýšil hlas Benno. Sám nevedel, čo chce povedať, alebo dosiahnuť. Ústa mu začali trepať samé od seba. „Zaplatíme viac, alebo kupíme viac. Ja musím... Teda chcem povedať, že urobím čokoľvek. Ako môžem získať zákazku? Čo? Každý ma predsa svoju cenu, či nie?“

Bradatý veľmajster cechu Šaho si ho premeral od hlavy po päty. „Ale, ale, ale. Máme tu horlivého mladého muža.“

„Tak čo? Urobíme obchod? Nech to stojí čo to stojí.“

„Hm,“ zamyslel sa Šaho a pohladil sa hustej brade. „Môžeme to skúsiť.“

„Skúsiť čo? Ideme podpísať zmluvu?“

„Ha!“ vykrikol Šaho. „Ešte nie. Ale počúvaj ma sem. Ak pre mňa niečo urobíš, budem ochotný zvážiť ponuku.“

„Čokoľvek,“ odvetil horlivo Benno. Nemôže sa predsa vrátiť na druhý deň do hradu a

povedať, že zlyhal.

„Istí ľudia dlžia cechu peniaze a nie práve najmenšiu sumu. Potrebujem niekoho, kto z nich tie peniaze dostane.“

„O akej sume sa bavíme?“

„Stodvadsať zlatiek.“

„Úf,“ reagoval Benno. To bolo obrovské množstvo peňazí.

„Vieš kto sú mágovia Dračieho Ohňa?“

„Eh, nie.“

„Dlžia môjmu cechu peniaze, lebo sme pre nich urobili niekoľko špeciálnych katapultov. Chceli vyskúšať ako dokážu vrhať ohnivé gule, namiesto obyčajných kameňov. Vraj to bude prevratný vynález, lebo kamene sú ťažké a nedoletia tak ďaleko, ale ohnivá guľa takmer nič neváži a preto doletí trikrát ďalej, keď je vystrelená z katapultu.“

Benno neveril vlastným ušiam. Čosi také by možno čakal v detskej knihe. Mágovia? Ohnivé gule? „No teda,“ prehovoril napokon mladý posol. „Prečo nezaplatili?“

„Lebo katapulty zhoreli. Ja som im to hovoril, že drevo zhorí. Dáva to zmysel, nie? Čo použiješ keď si chceš urobiť oheň? No predsa drevo. Oni chceli katapulty a my sme ich doručili. To, že zhoreli je ich vina. Kvôli tomu nezaplatili.“

„Čo s tým mám urobiť?“ zisťoval Benno.

„Mágovia Dračieho Ohňa prišli do mesta. Zdržiavajú sa v hostinci Plamienok na konci hlavnej promenády, ale tábor majú za mestom na severe. Prišli sem ponúknuť svoje služby do vojny a zarobiť.“

„Prečo si nevypýtaš peniaze sám? A čo súdny dvor? Nemôžeš podať žalobu?“

„Myslíš, že som to neskúšal? Nedajú ani zlatku. A čo spraví naše súdnictvo? Spory vyhráva ten kto má viac peňazí a mágovia ich majú až až.“

„Chápem.“

„Tak čo? Berieš? Dohodneme sa?“

„Beriem.“

„Donúť ich zaplatiť a zákazka na vojnové stroje bude tvoja.“

„Dohoda.“

Obaja si potriasli rukami.

Schylovalo sa k večeru a slnko pomaly zapadalo za vysoké strechy domov. Na hlavnej ulici sa premávali mešťania, vojaci a obchodníci, ktorí priamo z kočovných vozov predávali všeličo od

výmyslu sveta. Nože, šípy, kožené brašne a veci, ktoré by sa mužom smerujúcim do vojny mohli hodiť.

Benno zamieril priamo k hostincu Plamienok. Bol to posledný dom hlavnej promenády. Nad dverami visela tabuľa s rytinou plameňa.

Vstúpil dnu.

Ocitol sa v celkom inom svete. Toto nebola krčma ako u nich v dedine. Čistá lesklá podlaha, na každom stole horeli hrubé sviece položené na strieborných svietnikoch a za pultom sa kopili sudy na pivo a víno. Vo vzduchu sa miesila vôňa jedla, korenín a alkoholu. Ľudia posedávali, pili pivo, jedli a zhovárali sa.

Benнови padli do oka traja mladí muži v strede hostinca. Mali na sebe červené rúcha s erbom bieleho draka, ktorý chrlí z papule oheň. Sedeli za malým stolom a svojim hulákaním priťahovali pohľady. Jeden z nich vstal.

„Pozrite sa na toto!“ zakričal na celú miestnosť a prilákal na seba všetku pozornosť. Zakrúžil pred sebou rukami.

Z ničoho nič pred ním vzbĺkol plameň, osvetlil celý hostinec a zmizol.

Všetci začali tlieškať, akoby boli v cirkuse na predstavení.

„S našou mágiou ohňa vyhráme!“ zakričal mladý mág. „Ďakujeme!“

Benno si uvedomil, že tí mágovia sú arogantní a že im pýcha zrejme prerástla cez hlavu. Musel však priznať, že ten náhly plameň bol pôsobivý. Nikdy by si nepomyslel, že jedného dňa uvidí skutočných čarodejníkov. Vždy si predstavoval čarodeja ako starého bradatého a zhrbeného muža. Títo mágovia boli mladí, snáď mladší ako on sám.

Kde by mal začať? Vypýta si sto dvadsať zlatiek len tak? To by mu asi neprešlo.

Predral sa pomedzi ľudí a prešiel až k stolu, kde sedeli mladí mágovia. Všimol si, že pred sebou majú už len prázdne poháre.

„Hej,“ oslovil ich. „To bolo dobré. Môžem si prisadnúť? Kúpim vám pivo.“

„Sadaj!“ zakričal jeden z nich. „Za pivo čokoľvek!“

Začali sa smiať. Očividne už mali čosi vypité. Prezrádzali to aj ich lesklé oči.

Benno zamával na hostinskú a ukázal na prázdne pivové poháre. Ona prikývla.

„Čo ťa sem privádza?“ spýtal sa ho jeden mladý čarodej.

„Si odtiaľto?“ pridala sa druhá.

„Nevieš o nejakých dievčatách?“ vyzvedal tretí. „Vieš, ale také, čo by išli. Chápeš ma nie?“

„Ale nepočúvaj ho je ožratý!“

„Ha, to určite.“

Benno len preskakoval pohľadom z jedného na druhého. Rozprávali tak rýchlo, že nestíhal ani reagovať. „Bývam neďaleko,“ odpovedal napokon. „Čo bolo to druhé? Dievčatá? No tak možno

by som o nejakých vedel.“ Musel si vymýšľať, aby si ich trochu naklonil na svoju stranu.

„To je ono!“

„Dnes niečo bude!“

To už k stolu prišla mladá hostinská a vyložila štyri pívá. Jeden z mágov ju pleskol po zadku. Ona sa strhla, ale inak neprotestovala. Bolo na nej však vidieť, že jej to nie je dvakrát príjemné.

„Tú dám dnes dole,“ povedal jeden z nich ako odchádzala. „Pozerať ako vrtí zadkom. Tá si pýta. Ti hovorím.“

„Na zdravie!“ skríkol ďalší.

Zdvihli poháre a veselo si štrngli, až sa pívová pena rozlievala po stole. Benno si dal samozrejme s nimi.

Večer plynul a oni popíjali. Rozprávali nezhodky, chvastali sa a pýcha im rástla s každým pohárom.

Benno toho začínal mať dosť. Keby sa takto chovali v krčme u nich v dedine tak by ich vyplieskal a vyhodil, že by sa za nimi len tak zaprášilo. Teraz si však musel dávať pozor.

Začal objednávať pálenku. Za tento nápad si zaslúžil ich obdiv, prejavy nespútanej radosti a začali ho častovať slovom brat. Tak málo stačilo. Len pár pohárikov. On sám ich nepil, vždy nenápadne pálenku vylial na zem, alebo do nejakého prázdneho pohára. Chcel byť pri zmysloch. Dost' čo sa mu začínala motať hlava z toľkého piva.

Mladí mágovia začali byť poriadne ožratí a to predsa musel využiť.

„Takže,“ spustil Benno. „Idete bojovať?“

„My? Kdeže,“ mávol rukou jeden, trafil pohár a zhodil ho. Jeho červené rúcho ostalo obliate lepkavým pivom. „No... No pozri sa. Ale čo. Srat' na to.“

„Ty blbec, haha!“ vysmial ho druhý.

„Počkaj, neskáč mi do reči. My... oné, nejdeme bojovať. Sme tu ako úradníci.“ Priložil si prst na pery. „Ale psst, nikomu to nehovor.“

„Ale si nemysli,“ hovoril ďalší. „My vieme ovládať oheň. Niektorí sa musia starať aj o... oné, nó. Predsa o pokladnicu a tak. Papiere, vybavovačky, hento, toto, tamto. Úradnícka práca.“

Pri slove pokladnica Benno spozornel. Všimol, si že ten čo rozpráva a zároveň je aj najviac ožratý má na krku zavesený hrubý kľúč na šnúrke.

„Jasné,“ spustil Benno. „To poznám. Ja sa starám o posranú pokladnicu v mojej robote. Stále nosím kľúč so sebou ako blbec.“

„No, vyzeráš ako oné, nejaký šľachtic v tej tunike a plášti. Spravuješ pokladnicu, brat môj, hej?“

„Tak je,“ prikývol Benno. „Jednému nafúkancovi, na môj veru.“

„A čo myslíš, že je toto?“ mladý mág mu ukázal kľúč na šnúre. „Poviem, ti čo to nie je. Kľúč od spálne tvojej mamy! Haha!“

Začali sa rehotat' ako blázni.

Benno zo seba dostal falošný smiech. Potom zdvihol pohárik s pálenkou. „Na zdravie!“

„Na zdravie a do dna!“

Hrkli do seba ďalšie pálené.

„Ale, ale, vieš ako,“ pokračoval ten s kľúčom na krku. „Mágovia Dračieho Ohňa zarábajú poriadne peniaze, ti poviem. Ja ich vyberám, spisujem a zamknem. A som rád. Aspoň nemusím, oné, ísť bojovať a tak. To robia už starší, ktorí vedia metať ohnivé gule.“

Odniekiaľ prišla skupina vojakov v zelených tunikách s bielym havranom na hrudi. Boli to muži z Havranova povolani do vojny. Očividne ich posilnil alkohol a v podguráženom stave prišli hľadať problémy.

„Hej!“ zakričal jeden ako prišiel k stolu. „Zaprdení mágovia, chcete po hube? Čo sem leziete do nášho mesta. Vojnu vyhráme aj bez vás.“

Mladí mágovia vstali tak náhlivo, až za nimi skoro popadali stoličky. „Čo si to povedal, ty zdochliak?“

Plesk!

Jeden z vojakov dostal facku.

Strhla sa bitka. Začali lietať stoličky, poháre aj tvrdé údery. Bol to hotový chaos. Celý hostinec sa otočil hore nohami.

Benno len tak tak stihol odskočiť a uhnúť sa úderu od nejakého ožrana. Samozrejme, že to nenechal len tak. Vrazil tomu cudzincovi takú na tvár, až ho to omráčilo a spadol na podlahu.

V tom si všimol, že jednému mágovi sa roztrhla šnúrka s kľúčom. Ten ležal na zemi priamo pri spadnutej stoličke.

Rýchlo a nenápadne ho uchmatol a ešte rýchlejšie vybehol z hostinca von. V tom rozruchu si ho nik ani nevšimol.

Vonku bola poriadna tma. Tábor Mágov Dračieho Ohňa ležal pri ceste kúsok za hradbami mesta. Tvorilo ho niekoľko červených stanov. Pod mesačným svitom sa dali zahliadnuť tmavé obrysy koní, ktoré driemali na lúke.

Benno sa krčil za jedným z drevených vozov odstavených pred táborom. Nikde nebolo ani nohy. Mágovia asi už spali, alebo sa ožierali v mestských hostincoch.

Vykročil teda pomaly vpred. Kráčal opatrne a potichu ako myš.

Nazrel do jedného stanu. Dnu videl len prázdne postele. Pokračoval ďalej.

Všimol si priamo uprostred tábora odstavený nákladný voz s poriadne veľkou truhlicou. Pristúpil bližšie. V tme si všimol kľúčovú dierku.

Strčil dnu kľúč, ktorý uchmatol v hostinci. Pasoval. Zámok hlasno cvakol. Pre istotu sa popozeral okolo. Nikde nikto.

Otvoril poklop truhlice.

Zlaté mince v nej sa zaleskli pod mesačnou žiarou. To musela byť kočovná pokladnica.

„Úf,“ povzdychol sa pokúsil truhlicu zobrať do rúk. Bola poriadne ťažká. Takto ju neodnesie ďaleko. Naplnil si teda vlastnú koženú kapsu zlatkami. Nejaké napchal aj do vreciek nohavíc a dokonca aj do čižiem. Vytasil meč a za dve hrsti zlatiek tiež nasypal do prázdnej pošvy.

„Hej, ty!“ zakričal ktosi v tme. „Čo tam robíš?“

Benno sa preľakol a skoro mu vyskočilo srdce z hrude. Vybral zo dverí voza kľúč a bezhlavo začal utekať. Ani sa neunúval pozrieť kto na neho kričí.

„Stoj! Zlodej! Zlodej!“ znel nocou hlas.

Okolo hlavy mu zrazu preletela ohnivá guľa. Cítil jej horúcu žiaru na tvári. Minula ho len tak tak.

„Hajzel! Stoj!“

Noc rozžiarila ďalšia ohnivá guľa, tá ho našťastie minula. Letela dobré štyri kroky od neho, no aj tak cítil jej šľahajúce plamene na koži.

Mal rýchle nohy. Pri behu ukradnuté mince cinkali. Meč držal v ruke, lebo do pošvy napchal zlatky.

Vbehol do lesa. Nevidel si ani na špičku nosa, ale uháňal ďalej.

Zastavil sa až keď stratil dych. Plúca ho pálil a jeho stehná stvrdli až sa zdalo, že sa zmenili na skaly.

Okrem vlastného hlboké dychu a tepu v spánkoch nepočul nič. Bol v bezpečí.

Teraz sa musí čo najskôr vrátiť do mesta. Ale ktorým smerom by mal ísť? Snažil sa zorientovať. Cez koruny stromov videl len kúsok nočnej oblohy. Ešteže mesiac žiaril tak jasne. Zorientuje sa podľa neho. Pokúsi sa obísť mesto a vráti sa južnou bránou, aby sa vyhol mágom.

Mal viac šťastia ako rozumu. Stráž na južnej bráne bola poriadne ospalá a ako vchádzal nevenovali mu žiadnu pozornosť.

Zamieril ulicami Havranova rovno na hlavnú promenádu. Ešte stále sa tu túlalo pomerne dosť ľudí. Na domoch svietili fakle a olejové lampy.

Zabúchal na dvere cechu vojenského strojárstva.

Nikto neotváral.

Trieskal po dverách, akoby na tom záležal jeho život. Neustále sa obzeral cez rameno.

Konečne niekto otvoril. V prahu dverí sa objavil veľmajster cechu Šaho.

„Ty? Čo tu robíš?“

„Pusti ma dnu,“ odvetil Benno, nečakal na pozvanie a vbehol dovnútra.

Na jednom zo stolov horeli hrubé sviece. Všade boli naukladané výkresy vojenských strojov.

Na zemi sa povalovali rôzne knihy.

„Zavri a zamkni,“ naliehal mladý rytierov posol.

Šaho zavrel dvere a zamkol ich. „Čo tu robíš o tomto čase? Nemal by si tu byť. Triedim si dokumenty. A prečo máš v ruke meč? Prišiel si ma vykradnúť či čo? Už som ti povedal, že nemám kapacity pre tvojho rytiera.“

Benno položil meč na stôl medzi sviece. Z vreciek začal vykladať mince. Potom vysypal obsah kapsy a nakoniec aj všetko čo mal v puzdre meča.

„Čo to má byť?“ prekvapil sa veľmajster Šaho. Zlatky sa pod plamienkami sviec pôvabne trblietali.

„Je to dosť?“ spýtal sa. „Posielajú to mágovia Dračieho Ohňa.“

„Skutočne? No pozrime sa na to,“ riekol a začal zlatky počítat'. Robil si kôpky. V každej bolo desať kusov. „Osemdesiat, deväťdesiat, sto a nejaké drobné. No, chýba pätnásť kusov.“

„Aha, počkaj,“ povedal Benno. Vyzul si obe čižmy a vysypal z nich ešte nejaké mince, ktoré po dopade na stôl zacinkali. „Je to dosť?“

Šaho sa neho neveriacky pozeral. „No... prečo ich máš v topánkach?“

„Nebolo miesto.“

„Dobre. Tak koľko to je? Stodesať, stodvadsať a... týchto päť je navyše. Tie si zober.“

Benno sa akurát obúval. „Tie sú moje? Koľko? Týchto päť?“

„Hej, mágovia mi dlhovali stodvadsať. Týchto päť mincí je tu navyše.“

„Tak si ich zoberiem,“ schmatol ich a odložil do kapsy. Tiež zobral svoj meč zo stola a konečne ho odložil do pošvy.

„Ako si ich donútil zaplatiť?“

„No...“ spustil Benno. „Jednoduché to teda nebolo. Zvolil som... Ako to povedať? Radšej som sa nikoho nepýtal.“

„Ty si to ukradol?“ spýtal sa Šaho so všetkou vážnosťou.

Ostalo ticho.

„Ehm,“ odkašľal si umelo Benno.

„Ha!“ skríkol veľmajster. „Tak im treba. Sú to blbci. Mne je jedno ako si to získal. Takže

ako sme sa bavili. Pošlem chlapov do služieb tvojho rytiera. Nebude to však lacné.“

Benno pocítil nefalšovanú radosť a zadost'učinenie. „Výborne.“

Šaho mu podal kus papiera. „Toto je dohoda. Máš tam pečať a podpis. Ešte daj jeden podpis ty sem na spodok strany.“

„Hneď to bude.“ Zobral do ruky pero, ktoré spočívalo vo fľaštičke s atramentom. Pod sviečkami podpísal dohodu.

„Hotovo. Hneď ráno posielam remeselníkov. Kde si hovoril, že to bývaš?“

„Dedina Rovnáky v Rovinskej Doline.“

„Aha, áno, viem. Dohodnuté.“

Potriasli si rukami.

„Ale neteš sa predčasne,“ pokračoval veľmajster cechu Šaho. „Budeš potrebovať materiál. Drevo, železo a tiež poriadne pevné laná. Licenciu na prevádzku vojnových strojov máš?“

„Tieto dve veci mi ešte chýbajú.“

„Tak si to vybav čím skôr. Licenciu získaš na základe dohody, ktorú sme podpísali. Materiál je na tebe. Dám ti zoznam, čo budeš potrebovať. Vlastne ho mám tu. Máš šťastie, že všetky dokumenty sú rovno tu na stole.“ Chvíľu sa prehrabával medzi papiermi. Odsunul kôpky mincí. „Aha, tu je. Toto všetko budeme potrebovať na výrobu strojov.“

Benno zobral ďalší papier a strčil ho do kapsy. „Veľmi si to vážim a v mene rytiera Digoryho ďakujem.“ Mierne sa uklonil. „Budem musieť ísť. Niečo musím ešte takpovediac doriešiť s mágmi.“

„Si dravý mladý muž, Benno. Dotiahneš to ďaleko. Opatruj sa.“

Hostinec Plamienok vyzeral, akoby sa tadiaľ prehnało stádo rozzúrených býkov. Stoličky sa váľali po zemi, niekoľko stolov bolo prevrátených a všade ležali črepiny z fliaš, či pohárov. Unavená hostinská zametala rozbité sklo, ktoré hlasno cengalo keď ho naberala na zmeták a sypala do vedra.

Skupina zbitých vojakov v tunikách s erbom havrana sedela v rohu. Mali rozbité nosy, pod očami tmavé modriny a jednému očividne chýbali predné zuby.

Traja mladí mágovia na tom neboli o nič lepšie. Poriadne ich doriadili. Keď vytriezvejú bude ich bolieť celé telo.

„Kde je?“ spýtal sa jeden mág. Z nosa mu kvapkala krv. „Stratil som... Hík... stratil som oný, ten kľúč.“

Benno spozornel. Nenápadne vytiahol kľúčik, ktorý predtým ukradol. Hodil ho na zem

vedľa rozmlátenej stoličky. Potom sa presunul o kúsok ďalej, aby nebolo podozrivé, že stojí hneď vedľa neho.

„To bolo!“ zvolal nahlas.

Tým na seba prilákal pohľady všetkých troch mágov v červených rúchach. „Hej! Kde si bol?“

„Vonku som sa mlátil,“ odpovedal pohotovo Benno. „Traja na mňa išli. Jedného som dal do kolien. Takto, aha,“ pleskol dlaňami, akoby dal niekomu facku. „Potom ma naháňali po meste. Bol to bordel, ale ušiel som im. Hajzli sú to.“ Snád' si to vymyslel dobre a uveria mu.

„Tak im treba,“ riekol jeden mág.

„Eh, no to si mal vidieť, čo tu bolo,“ odpovedal druhý. „Všetci sa mlátili so všetkými.“

„Ty blbec, aha!“ zvolal tretí a zdvihol čosi zo zeme. „Tu je ten tvoj posratý kľúč.“

„Daj sem,“ schmatol ho. „Teraz.... oné, poďme do riti. Ešte možno bude dačo otvorené.“

„Tu nám už nenalejú.“

„Hej! Hostinská! Tu je za... oné, koľko máme útratu? A to je jedno, seriem na to,“ povedal horko ťažko.

Tá hostinská by ich najradšej v zuboch roztrhla. Len mávla rukou a kašľala na nich, lebo vedela, že by z nich nedostala ani medenák.

Traja mágovia sa tackali preč, sotva sa niesli na vlastných nohách. Vo svojej opitosti celkom ignorovali aj Benna. Ešte sa im pre istotu otočil chrbtom. Ak si budú čosi pamätať bude to zázrak.

Benno si vydýchol. Urobil všetko pre to, aby ho nik z ničoho nepodozrieval. Bol hrdý sám na seba za to ako to celé vymyslel.

„Prosím vás,“ oslovil hostinskú. „Treba niečo doplatiť?“

„Niečo?!“ vybehla na neho. „Všetko! Pozri sa ako to tu vyzerá.“

„No...“ povedal Benno a siahol do kapsy. Vybral päť zlatiek. „Zoberte si toto. Snád' to bude niečo.“

Hostinskej sa rozžiarili oči. „Päť zlatiek? To pokryje aspoň nejakú škodu. Ďakujem.“

Benno sa mierne uklonil. „Je to dar v mene rytiera Digoryho z Rovinskej Doliny. Ja som jeho poslaný.“

„Veľkorysé. Ešte raz ďakujem.“

„Nie je začo. Dovidenia.“

Benno sa rozhodol, že mesto opustí ešte pred svitaním. Dlho sa tu teda nezdržal. Nechcel, aby ho niekto z ničoho podozrieval. Najlepšie bude, keď sa poberie kadeľahšie a čím skôr, tým

lepšie.

Vyždvihol svojho koňa zo stajne pred mestskou bránou. Vyhupol sa do sedla a vybral sa po prašnej ceste spolu s vychádzajúcim slnkom. Jednu úlohu si splnil, aj keď ho to takmer stálo život. Keby ho boli bývali trafili ohnivou guľou, nebolo by to teda vôbec príjemné.

Druhá zástavka malo byť hlavné provinčné mesto, kde musí získať licenciu na prevádzku vojnových strojov. Čakali ho štyri dlhé dni cesty.